

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Campanya contra la crítica

La Quaresma és temps de conversió. I un aspecte que fora bo de revisar en aquest temps quaresmal és la necessitat de convertir-nos de la crítica i la murmura-
ció. Ens és més fàcil obrir la boca per crí-
ticar i condemnar, tendim més a fixar-
nos en els defectes i errors dels altres que
no pas intentar comprendre'ls i buscar
factors que els puguin disculpar. Més d'u-
na vegada el papa Francesc ha demanat
als cristians que «tanquem les portes a la
gelosia, enveges i murmurations que di-
videixen i destrueixen les nostres comu-
nitats».

Però la realitat és que ens agrada molt
això de tirar pedres als altres; amb faci-
litat opinem i donem sentències sobre el
que fan o deixen de fer. La murmuració
i la crítica són massa presents entre nos-
altres i també ens és habitual això de pas-
sar les culpes a un altre. Són molt pocs els
qui són capaços d'assumir les responsa-
bilitats que els hi pertoquen i massa so-
vint veiem com es passen la factura els
uns als altres. Ningú vol assumir la res-
ponsabilitat quan alguna cosa, algun
projecte, no surt bé o no acaba com nos-
altres voldríem.

És una tendència humana que està en
relació també amb el tema de la manca
de compromís, de la por al compromís.
Assumir la mateixa culpa, les mateixes
responsabilitats vol dir assumir el nostre
compromís davant dels altres. No volem
responsabilitats, i a la vegada tenim mol-
ta facilitat per demanar comptes als altres.
Passa en l'àmbit de la família, del treball,
de la política i de l'economia, en les nostres
relacions humanes en general i moltes
vegades sense el més petit sentit d'auto-
crítica.

L'evangelí d'aquest diumenge ens pre-
senta el cas d'una dona acusada d'adul-

Dues dones parlant, de Carl Bloch

teri i condemnada pels jueus a ser ape-
dregada. Li pregunten a Jesús què han de
fer i ell, després d'uns moments de silenci,
els fa adonar de la fragilitat del seu judici
i de la seva responsabilitat amb unes sen-
zilles paraules: «Aquell de vosaltres que no
tingui cap pecat que comenci a tirar pe-
dres» (Jn 8,7).

L'experiència ens ensenya que els nostres
judicis humans són molt febles i sovint
erronis, i a l'evangelí Jesús ens diu també:
«No judiqueu i no sereu judicats. Perquè

tal com judiqueu sereu judicats, i tal com
mesureu sereu mesurats. Com és que
veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'a-
dones de la biga que hi ha en el teu?» (Mt
7,1-3).

Aquest és un propòsit que ens podríem
plantejar en aquesta Quaresma, llençar
una campanya contra la crítica i la mur-
muració. Allunyar de nosaltres el vici de la
murmuració. Un propòsit de veritable con-
versió que ens farà bé a nosaltres i a tots
aquells que ens envolten.

ENTREVISTA

Art, ciència i espiritualitat

VICTORIA CIRLOT

La Facultat Antoni Gaudí (AUSP) ofereix els dies 22, 24 i 25 d'abril el 4t Curs intensiu *Art, ciència i espiritualitat*, que comptarà amb les ponències de la Dra. Victoria Cirlot, que parlarà de l'espai interior en artistes del s. XX; de l'artista Jo Milne, que explicarà com a través de l'art es pot connectar també la ciència; i de la professora de la UIC Anna Pou, que descobrirà «un desconegut» Salvador Dalí. La Dra. Cirlot és catedrática de Filologia Romànica (UPF).

Per què l'art en majúscules és sempre un art espiritual, que ens connecta amb el transcendent?

L'any 1911 Vasily Kandinsky ja va escriure un llibre que va titular *De l'espiritual en l'art*, en el qual justament indagava l'espiritualitat com quelcom inherent a la creació artística. I André Breton, a *La pintura surrealista* (1928) va afirmar que «l'art hauria de sorgir d'un model interior o no seria», de manera que les avantguardes del segle XX van néixer sota el signe de l'espiritualitat i de la interioritat, i això malgrat l'ateisme i la irreligiositat que ha caracteritzat el nostre món.

Treballar cap endins. Per què en el procés creatiu de l'artista la interioritat es troba absolutament implicada?

Eduardo Chillida va ser un escultor que va entendre el seu treball com alguna cosa que «era cap endins», i s'exigia a la vegada un comportament molt concret a l'enfrontar-se amb la creació, una ascesi; és a dir, una disciplina i un exercici, sense la qual l'obra realitzada no comptaria ni de cap força ni d'interès. L'art autèntic suposa una decisió, una dedicació plena, una atenció i un esforç que fan de l'artista un «ésser exercitant».

Quins exemples confirmen aquesta implicació i que mostrarà en la seva ponència?

Hi ha testimonis realment interessants del que ha suposat la creació per als artistes: Max Ernst, parlant de les seves facultats visionàries i de com es van produir; Joan Miró, en referir-se al moment en el qual va sorgir el seu univers propi i el que anomenem el seu «estil»; el propi Salvador Dalí i la seva necessitat de deificació; o el propi Eduardo Chillida en la seva lluita contra la gravetat.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un dia per ser recordat

Un grup d'infants rebrà la primera comunió. El pare d'un d'ells els adreça aquestes paraules: «Avui és un dia important, per moltes coses que ja anireu descobrint. Per a mi, també, va ser-ho. Encara ara, després de molts anys, el recordo com un dia especial. Feia un pas més en el seguiment de Jesús i la meua vida ho havia de reflectir. Estic segur que vosaltres també el recordareu i que es coneixerà en la vostra vida el que celebrarem.

M'agradaria dir-vos tres coses perquè les penseu, les reflexioneu i les parleu amb Jesús en la pregària. La primera és que som al món, la nostra única casa possible, que Déu l'ha posat a les nostres mans i que l'hem d'estimar i conservar. Les coses, per estimar-les, s'han de conèixer i, per tant, hem d'esforçar-nos a conèixer la nostra ciutat, el nostre país, el nostre planeta, per poder-los estimar i respectar més i més. La segona cosa és que hem d'exercitar la bondat tal i com Jesús ens va ensenyar i per créixer, ha d'exercitar-se. Com? Per exemple, intentar no ferir els altres, ajudar qui ho necessita, així com apartar-se del mal, conrear l'amor i el servei, ser conscient de la pròpia existència i del valor de les

pròpies decisions, evitar els excessos. I la tercera i última cosa és que ens hem d'esforçar, amb l'ajuda de Déu, per dir sempre la veritat, per superar enveges i ressentiments, per respectar les idees dels altres, per compartir, per autocontrolar-nos, per aprendre, per ser valents quan cal i per saber callar quan toca, per escoltar i comprendre, per exercitar el cos i la ment, per descobrir la bellesa i per saber gestionar bé el temps.»

Rebre Jesús. Fer un pas més en el seu seguiment i ser-ne testimonis en la vida. «*Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell*» (Jn 6,56). Aprofundir en el seu coneixement, assistint a la catequesi de postcomunió; enfortir l'amistat amb Jesús, participant en les eucaristies dominicals; acompanyar-lo i deixar-me acompanyar sovint en la pregària. Bons fonaments perquè la vida reflecteixi el pas donat. Responsabilitat dels pares a qui correspon acompanyar el procés de creixement en la fe, marcat pel dia de la primera comunió. Dia per fer el bonic regal d'una proposta de vida com la que proposa aquest pare: estimar el món, exercitar la bondat i esforçar-nos... amb l'ajuda de Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Dolorosa sale a nuestro encuentro

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

A una de las cinco campanas de la torre de la basílica de Santa María la Mayor de Roma, se le conoce con el nombre de *la perdida*. Cuenta la leyenda o la historia, que esta campana tocó para ayudar a una joven extraviada, quizás ciega; aunque tal vez no era una pastorcilla sino una peregrina, o una viajante. La persona perdida invocó a María, la campana con su tañer, la buscó. En el recuerdo de este acontecimiento, esa campana todos los días a las nueve de la tarde llama a los fieles con un sonido inconfundible. Ayuda y salvación desde un templo de la Virgen.

Pero, más allá de esto, ¿no encontramos aquí una bella imagen de nuestra Señora que sale a nuestro encuentro cuando estamos necesitados y nos aporta misericordia y esperanza?

Recordaremos en estos días a la Virgen Dolorosa. Ella «al pie de la cruz, mientras veía a Jesús inocente sufrir y morir, aun atravesada por un dolor desgarrador, repetía su "sí", sin perder la esperanza y la confianza en el Señor». Ella participaba en la Pasión de su Hijo y «en el tormento de ese dolor ofrecido por amor se convertía en nuestra Madre, Madre de la esperanza» (Bula Jubileo, 24).

Pedimos a la Virgen Dolorosa que, en las turbulencias de nuestra vida, en las oscuridades y pérdida de camino, nos busque como a hijos queridos y nos reconozca como peregrinos que vamos hacia Jesús. María viene en nuestro auxilio, nos sostiene y nos invita a confiar y a seguir esperando.

Lectures de la missa diària i santoral

7. ■ **Dilluns (lit. hores: 1a setm.)**

[Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé: Dn 13,41c-62 / Sl 22 / Jn 8,12-20)]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651- Rouen, 1719), prevere, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ **Dimarts** [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. ■ **Dimecres** [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3 / Jn 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ **Dijous** [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ **Divendres** [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079). Sant Isaac, monjo. Santa Gemma Galgani, vg. seglar.

12. ■ **Dissabte** [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31 / Jn 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. ■ **† Diumenge vinent, diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.)** [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23.56 (o bé: Lc 23,1-49)]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586). Sant Martí I, papa (649-656) i mr. Santa Agatònica, mr.

DIUMENGE V DE QUARESMA

(Avui també es poden llegir les lectures del cicle A —amb el seu prefaci propi—: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11, 1-45 (o més breu: 11,3-7.17.20-27.33b-45).

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança».

Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho crèiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R. Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Olivetes i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «¿On són? ¿Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

(Hoy también se pueden leer las lecturas del ciclo A —con su prefacio propio—: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rom 8,8-11 / Jn 11, 1-45 (o más breve: 11,3-7.17.20-27.33b-45).

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue.

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis?

Abiré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque podré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Cuando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar; / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor.

Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe.

Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos.

No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante. Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».

COMENTARI

Acusar els altres dels seus vicis, és fàcil; ajudem-los en la seva correcció

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Tenir bons amics, que t'ajudin i siguin capaços de fer-te un bon advertiment de correcció, quan t'han descobert un defecte, és molt important i cal agrair-ho. Però tenir al costat a persones que es dediquin a escampar i fer acusacions en públic dels teus vicis, no ajuda i fa molt de mal.

És un mal costum caure en l'actitud d'escampar defectes i vicis dels altres. El més gran pecador pot canviar de vida, i cal ajudar-lo perquè no li és fàcil corregir-se si els seus vicis i pecats estan molt arrelats durant anys, en la seva vida.

Els escribes i fariseus volen fer caure Jesús en una trampa; perquè la llei era ben clara; s'havia d'apedregar la dona pel seu pecat. Fixem-nos que en la llei no es diu res de l'home que podia estar amb ella: cometen la mateixa falta. De vegades, ens quedem en la part de la norma que ens va bé.

Jesús crida l'atenció a aquells acusadors i els diu: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Aquestes paraules del Senyor els deixen desconcertats perquè tots tenien i tenim els nostres propis defectes, vicis i pecats.

Partint de les nostres pobreses i misèries, entendrem millor que ens hem d'ajudar en molts aspectes de la nostra vida. També entendrem que ens cal l'ajuda i la misericòrdia de Déu, que ens estima.

Jesús sempre ens dona una nova oportunitat de correcció i millora; sigui quina sigui la nostra defectuosa situació. I va dir a la dona pecadora i també ens diu a nosaltres: «jo no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

Ens trobem al final d'aquest temps de Quaresma, i pot ser molt oportú que ens preguntem sincerament, quins són els nostres defectes, vicis i pecats que cal que apartem de les nostres accions. No n'hi ha prou que fem una revisió superficial, sinó que amb interès i profunditat procurem demanar ajuda al Senyor, i fem un bon esforç per conèixer i netejar la nostra manera de ser i de viure.

Aquests dies de Setmana Santa, poden ser una temptació per fer solament vacances. Procurem participar en totes les celebracions del culte; esdevindran com uns exercicis espirituals, oberts. Potser ho podem combinar. N'estarem contents i ens serà profitós.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 9 d'abril:

—**A les 19.30 h**, Missa pel centenari del naixement de Maria de Jesús Vellarde, fundadora de les Hijas de Santa Maria del Corazón de Jesús al Col·legi el Pinar.

—**A les 19.00 h**, conferència quaresmal del Sr. Bisbe a la Catedral sobre el Jubileu de l'Esperança.

—**A les 20.00 h**, Missa presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

Del divendres 11 fins al dissabte 12 d'abril. Sortida del Seminari a Montserrat.

Diumenge 13 d'abril, a les 12.00 h. Benedicció de rams a la plaça Vella i Missa a la Catedral presidida pel Sr. Bisbe.

tenir lloc la 2a Jornada diocesana de Pastoral amb Migrants a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell. L'acte va incloure una conferència sobre el projecte *Be Migrant Project*, una Missa presidida pel Sr. Bisbe amb la comunitat guineanoecuatorial, una xerrada sobre els efectes de la migració i una pregària final. El bisbe va destacar la importància d'acollir i evangelitzar, recordant les paraules de Jesús: «Vaig ser foraster i em vau acollir». Mn. Andrés va reafirmar el compromís de la diòcesi amb la Pastoral de Migrants, basada en els principis d'acollir, protegir, promoure i integrar.

Trobada jubilar de la Vida Consagrada. El dissabte 29 de març, el Santuari de la Salut va acollir la Trobada diocesana de la Vida Consagrada amb motiu de l'any jubilar. La jornada va incloure una conferència de Mn. Oriol Pallàs sobre la reconciliació i el perdó, un espai de pregària amb Adoració del Santíssim i confessions, i va culminar amb

l'Eucaristia presidida per Mn. Fidel Catalán, vicari general.

Jornada esportiva de les escoles de la diòcesi. El divendres 12 d'abril, el pavelló de la Garriga va acollir la jornada esportiva anual dels alumnes de les escoles de la Fundació Escola i Vida de la diòcesi. Després d'una reflexió i pregària inicial, es va celebrar la competició, fomentant la convivència i el vincle entre els centres participants de la Garriga, Sabadell, Terrassa i Rubí.

Missa i conferència a Sant Pere de Terrassa. El dissabte 29 de març, al vespre, Mn. Eduardo Pire va presidir la Missa a la parròquia de Sant Pere de Terrassa per la festa de la *Dominica*

Laetare. Després, va oferir una conferència sobre el sagrament de l'Eucaristia, destacant la seva relació amb el culte eucarístic fora de la missa i la vida personal dels fidels, amb un missatge especial per als adoradors de la capella d'Adoració Perpètua.

A més a més...

Horaris de Setmana Santa a la Catedral:

- Dimarts 15, a les 11.00 h.** Missa Crismal.
- Dijous 17, a les 19.00 h.** Missa vespertina de la Cena del Senyor.
- Divendres 18, a les 21.00 h.** Celebració de la passió i mort del Senyor.
- Divendres 18, a les 20.00 h.** Via Crucis pels carrers del centre de Terrassa.
- Dissabte 19, a les 22.00 h.** Vetlla Pasqual.
- Diumenge 20, a les 12.00 h.** Missa de Pasqua amb Benedicció Apostòlica.

Altres celebracions:

- Dijous 17, a les 21.00 h.** «Procesión del Encuentro» al barri de las Arenas, Terrassa.
- Divendres 18, a les 10.00 h.** Sermó de les Set Paraules, a les esglésies de Sant Pere, organitzat per Cristians de Terrassa, grup ecumènic.

Notícies

Jornada diocesana de Pastoral de Migrants. El dissabte 29 de març va

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Campaña contra la crítica

La Cuaresma es tiempo de conversión. Y un aspecto que sería bueno revisar en este tiempo cuaresmal es la necesidad de convertirnos del defecto de la crítica y la murmuración. Nos es más fácil abrir la boca para criticar y condenar, fijarnos en los defectos y errores de los demás, que intentar comprenderlos y buscar factores que puedan disculparlos. Más de una vez el papa Francisco ha pedido a los cristianos que «cerremos las puertas a los celos, envidias y murmuraciones que dividen y destruyen nuestras comunidades».

Pero la realidad es que nos gusta mucho eso de echar piedras a los demás; con facilidad opinamos y sentenciamos sobre lo que hacen o dejan de hacer. La murmuración y la crítica es demasiado habitual entre nosotros y también es frecuente entre nosotros eso de pasar las culpas a otro. Son muy pocos los que son capaces de asumir las responsabilidades que les corres-

ponden y con demasiada frecuencia vemos cómo se pasan la factura unos a otros. Nadie quiere asumir la responsabilidad cuando algo, algún proyecto, no nos sale bien o no termina como nosotros quisiéramos.

Es una tendencia humana que está en relación también con el tema de la falta de compromiso, del miedo al compromiso. Asumir la culpa, asumir la responsabilidad propia significa asumir nuestro compromiso ante los demás. No queremos responsabilidades y a la vez tenemos mucha facilidad en pedir cuentas a los demás. Ocurre en el ámbito de la familia, del trabajo, de la política y de la economía, en nuestras relaciones humanas en general y muchas veces sin el más mínimo sentido de autocritica.

El evangelio de este domingo nos presenta el caso de una mujer acusada de adulterio y condenada por los judíos a ser apedreada. Le preguntan a Jesús qué deben hacer y él, después de unos

momentos de silencio, les hace caer en la cuenta de la fragilidad de su juicio y de su responsabilidad con unas sencillas palabras: «Aquel de vosotros que esté sin pecado que tire la primera piedra» (Jn 8,7).

La experiencia nos enseña que nuestros juicios humanos son muy débiles y a menudo erróneos, y además en el evangelio Jesús nos dice también: «No juzguéis y no seréis juzgados. Porque tal y como juzguéis seréis juzgados, y la medida que uséis la usarán con vosotros. ¿Cómo es que ves la mota en el ojo de tu hermano y no te das cuenta de la viga que hay en el tuyo?» (Mt 7,1-3).

Este es un propósito que podríamos plantearnos en esta Cuaresma, lanzar una campaña contra la crítica y la murmuración. Arrojar de nosotros la lacra de la murmuración. Un propósito de verdadera conversión que nos hará bien a nosotros y a todos aquellos que nos rodean.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

